

De wetgevende macht berustte achtereenvolgens tot 11 november 1830 bij het gouvernement provisoire, tot 25 februari 1831 bij het nationaal congres, tot 21 juli 1831 bij de regent, de kamer der vertegenwoordigers en de senaat, daarna bij de koning en de Twee Kamers.

1839 - heden.

Door de Londense tractaten van 19 april 1839 werd het lot van Limburg opnieuw geregeld. De wederom in bezit genomen gedeelten van Limburg, de gedeelten nl. die niet tot de generaliteitslanden behoord hadden, werden Willem I, die tevens groothertog van Luxemburg was, toegewezen als territoriale schadevergoeding voor de afstand van de helft van Luxemburg aan België.

De Duitse bond, die ook rechten op het aan België afgestaan gebied van Luxemburg deed gelden, maakte mee aanspraak op de gebieden in Limburg, die aan Willem I als schadeloosstelling waren toegewezen. Een voorstel van Willem I d.d. 16 augustus 1839 om het gehele gebied, dat hem in Limburg was toegewezen, met uitzondering van Maastricht en Venlo in de bond te doen opnemen, werd aanvaard.

In 1866 echter verdween de Duitse bond geheel. Deze gebieden werden namens de koning persoonlijk bestuurd door de commissarissen Borret en Gericke van Herwijnen.

Nadat bij K.B. van 24 september 1840 was bepaald, dat de grondwet zoals deze tengevolge van de wetten van 4 september 1840 was veranderd in Limburg dezelfde kracht had als in de overige delen van het koninkrijk, maakte geheel Limburg deel uit van Nederland. Bij K.B. van 12 januari 1841 volgde het ontslag der commissarissen, belast met het voorlopig bestuur der weder in bezit genomen gebieden in Limburg, evenals het ontslag van de commissaris belast met het opperste burgerlijk bestuur in Limburg, die het bestuur over Maastricht en St. Pieter was blijven uitoefenen.